

ET FANDENS INTERVJU

av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@online.no

Hei, hvorfor er du egentlig villig til å la deg intervjuet for et blad som Ildsjelen?

Vel, det sies at all P.R. er god P.R. dessuten har du vel hørt at i nødens stund spiser selv fanden fluer, gjerne små new-age ildfluer.

Det høres litt skummelt ut.

Du vet, jeg har et rykte å leve opp til. Belseebub var jo fluens herre. Akk, ja det har vært mange roller å fylle, Satan og Djevel er kanskje ikke det mest populære, men det er jo ofte morsommere å spille skurken enn helten. Dere mennesker har en lei tendens til å gjøre heltene deres utrolig endimensjonale og kjedelige.

Spille roller sier du, men er du ikke virkelig den store skurken. Den store Satan som får oss alle til å skjelve i buksene i skrekk for evig fordømmelse?

Vel, det med evig fordømmelse er egentlig ganske fornøyet. Morsomt at dere tok den spøken så alvorlig. Når sant skal sies måtte vi jo fordele rollene mellom oss. Du vet, uten en Judas så hadde du jo aldri fått en Jesus. Og hvem som gjorde den største jobben kan jo diskuteres. Det er kanskje mer risky og en større utfordring å være villig til å fordømmes til all tid, enn å ta helterollen. Det var ikke alle som rakte opp hånden når

den rollen skulle besettes.

Mener du at det hele bare er et skuespill?

Hva annet kan det være, et

feilfrie? Men det som forbauser meg mest er at ikke flere har tenkt over hva jeg egentlig ble kalt. Lucifer, lysbæreren.

Lucifer betyr lysbærer og det er hvem jeg alltid har vært. Men det er jo ikke så mye behov for mer lys der det alltid er lys. Lyset blir jo først synlig i mørket... ikke sant.

Lysbæreren, var ikke det før du falt ned i mørket og ble slem og arrogant og hovmodig og sjalu på den absolutte kraft som også hadde skapt deg?

eventyr og et drama, Har du noen sinne lest en spennende bok hvor alle bare var snille og

Vel, du forstår at denne akten snart er over, og dere vil få se mitt sanne ansikt. Lucifer betyr

lysbærer og det er hvem jeg alltid har vært. Men det er jo ikke så mye behov for mer lys der det alltid er lys. Lyset blir jo først synlig i mørket... ikke sant. Og den modige er kanskje den som tør å bære lyset gjennom mørket.

Men er ikke du selve

Unnskyld meg, men det høres nesten ut som om du fortsatt er like hovmodig og tror du er gud!

Fordi jeg valgte å danse med dere i mulm og mørke trodde dere at skyggene jeg kastet var mørket. Men mørket var i dere selv, mørket var aldri meg, det var dit lyset mitt ikke rakk.

i lyset, eller å utvikle det som kalles fri vilje og selvstendig bevissthet. For å gjøre dette mulig måtte de som valgte denne veien glemme at de egentlig var ett med lyset, og drikke glemselens nektar. Det var valget jeg tok.

Hva mener du, var det ikke vi som tok det valget?

Ahh. Jeg husker og dere begynner å huske. Gåten om hvem jeg er står foran sin løsning.

Lucifer er deres navn så vel som mitt. Dere er den som valgte å gå gjennom mørket for å se lyset. Dere er den som valgte glemselens slør. Dere er mange, men dere er også en... og et av navnene til denne ene, er Lucifer.

Dermed forsvant Lucifer utdøren, med en liten bemerkning...

Husker dere samtalen jeg hadde med Goethe... da snakket vi om sjakkspillet og at det faktisk er den samme som spiller med de sorte som med de hvite brikkene, og at to er nødvendig for å spille sjakk. Nå vet dere at det er dere som sitter på begge sidene av bordet. På den ene sitter dere som Lucifer, summen av det dere er til sammen, på den andre siden sitter dere i en noe mindre tilsmusset kjortel, som summen av alt som er. Kjære venner, ja for dere er mine venner. Dere er ikke lengre tilskuerne som ser på. Dere er ikke kun brikkene som flyttes, men også hendene, tankene og kraften som får brikkene til å flytte. Dere er like mye den som skaper som den som er skapt... vi sees ved neste korsvei... Forresten så har det vært jævlig trangt å sitte fast inni den nøtta...

mørket da?

Det var kanskje uunngåelig at dere skulle tro det. Fordi jeg valgte å danse med dere i mulm og mørke trodde dere at skyggene jeg kastet var mørket. Men mørket var i dere selv, mørket var aldri meg, det var dit lyset mitt ikke rakk.

Selvfølger er jeg gud. Når universet ble skapt hadde det ikke noe annet å skape av enn seg selv, så alt som er kan beskrives som det dere kaller gud. Vel, her er historien. En gang hadde jeg en lengre diskusjon med meg selv. Da ble den store planen klekket. Alle skapninger fikk et valg. De kunne velge å forbli